

Hồi 50

Lỡ Một Bước Đi

Thường Luân từ bên ngoài bước vào Đại Hồng Bảo Điện, vừa xá Khắc Thủy Phượng vừa nói:

- Khấu kiến vương nương.

Khắc Thủy Phượng gật đầu. Nàng chỉ chiếc đôn trước mặt mình:

- Thường sứ giả ngồi xuống đi.

- Tạ ơn vương nương.

Thường Luân vừa an tọa, Khắc Thủy Phượng đã bước xuống ngai, đến bên gối:

- Chuyện bốn nương giao cho sứ giả làm được chưa? Nếu lần này Thường sứ giả không làm tròn phận sự như lần trước người biết phải xử như thế nào rồi chứ?

- Thuộc hạ biết.

- Thế Thường sứ giả đã biết về tung tích của Hàn Quân Đạt chưa?

- Khải bẩm vương nương, thuộc hạ truy ra tung tích của Hàn Quân Đạt Bạch Hạc Tiên Tử.

Khắc Thủy Phượng khẩn trương hơn lên:

- Quân Đạt đang ở đâu?

Thường Luân nhìn nàng:

- Vương nương thứ tội.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Sứ giả tính giờ trò gì nữa đây?

- Thuộc hạ đã tận tâm tận lực vì vương nương. Nếu có bị vương nương hành xử như thế nào cũng không oán hận.

Khắc Thủy Phượng khoát tay cắt ngang lời Thường Luân:

- Ta chỉ muốn biết Quân Đạt đang ở đâu mà thôi.

- Chính vì Quân Đạt mà Thường Luân đắc tội với vương nương.

- Người đừng mất thời gian nữa, hãy nói rõ ra đi. Nếu như người không làm tròn trọng trách như lần rồi thì đừng trách bổn nương.

Thường Luân bối rối hẳn lên:

- Khởi bẩm vương nương, thuộc hạ được vương nương giao trọng trách truy tìm hành tung của Quân Đạt. Thuộc hạ đã biết được Quân Đạt và Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm hiện tại ở Phong Ma Sơn.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Phong Ma Sơn? Sao lại ở Phong Ma Sơn? Đó là lãnh địa của lão Phong Tinh Cổ Thi mà.

- Bẩm vương nương, đúng như vậy. Hàn Quân Đạt đã liên kết với Phong Tinh Cổ Thi để chống lại chúng ta.

Khắc Thủy Phượng hừ nhạt một tiếng nói:

- Có thật vậy không?

- Thuộc hạ không dám nói gian. Thuộc hạ ngại gặp Phong Tinh Cổ Thi, nhưng đã diện kiến với Hàn công tử.

Khắc Thủy Phượng nhìn thẳng vào mắt Thường Luân:

- Người đã gặp Hàn Quân Đạt?

- Thuộc hạ đã gặp người và cũng đã truyền đạt những lời của vương nương đến với Hàn công tử.

- Thế Quân Đạt đã nói gì với người?

Thường Luân quỳ một chân xuống sàn đá, mắt nhìn xuống đất:

- Thuộc hạ đáng tội chết.

- Người nói đi, sao lại lúng túng như vậy?

- Vương nương miễn cho thuộc hạ phải nói những lời của Hàn công tử

Khắc Thủy Phượng gần giọng:

- Ta muốn nghe sao người lại không muốn nói?

Thường Luân ngẩng lên:

- Hàn công tử... Hàn công tử... cho vương nương là... là...

Khắc Thủy Phượng cướp lời gã:

- Y cho ta là một dâm nữ chứ gì?

- Thuộc hạ không dám nói.

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng:

- Quân Đạt còn nói gì nữa không?

- Hàn công tử nói lại với thuộc hạ nếu vương nương có muốn gặp người thì hãy cùng với Thất Độc pháp sư đến Phong Ma Sơn.

Thường Luân lấp lửng nói tiếp:

- Vương nương, thuộc hạ nghĩ vương nương không nên đến Phong Ma Sơn, bọn Quân Đạt sẽ tương kế tựu kế mà hại đến vương nương.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Hừ... Giang hồ Trung Nguyên đã thuộc về Thủy Phượng rồi, đâu còn chỗ nào có thể cầm chân hay ngoài tầm tay của ta được. Phong Ma Sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ của Phong Tinh lão ma thì đâu cần được chân ta.

Khắc Thủy Phượng chấp tay sau lưng. Nàng hướng mắt nhìn ra ngoài:

- Cho đòi pháp sư.

Khắc Thủy Phượng nhìn lại Thường Luân:

- Thường sư giả sẽ đi cùng ta và pháp sư?

- Vương nương ra lệnh, thuộc hạ không dám cãi.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười. Nàng vừa gật đầu vừa nói:

- Nếu như bốn vương nương bắt người phải làm nhục Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm trước mặt Quân Đạt, người có thực hiện mệnh lệnh của ta không?

- Thuộc hạ không dám cãi lệnh vương nương.

- Tốt lắm!

Thất Độc Thư Sinh bước vào. Lão nhìn Khắc Thủy Phượng nói:

- Vương nương cho đòi bốn pháp sư đến có chuyện gì?

Khắc Thủy Phượng khoanh tay trước ngực:

- Bốn vương nương muốn pháp sư cùng đi với bốn vương nương một chuyến tới Phong Ma Sơn.

Thất Độc Thư Sinh cau mày:

- Đến Phong Ma Sơn. Vương nương có nhã hứng đến vấn an lão Phong Tinh Cổ Thi?

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Không phải vấn an lão ma đầu đó mà muốn nhìn mặt những kẻ dám chống lại chúng ta.

- Lão Phong Tinh Cổ Thi dám chống lại chúng ta à?

- Ngoài lão ra còn có Bạch Hạc Tiền Tử và Hàn Quân Đạt.

Thất Độc Thư Sinh nhăn mặt:

- Có cả Hàn Quân Đạt nữa ư?

Lão thổ hất ra rồi nói:

- Những kẻ đó thật là ngông cuồng.

- Quân Đạt muốn bốn nương và pháp sư đến đó.

- Hàn Quân Đạt muốn thách thức lão phu ư? Được, bốn pháp sư và vương nương cùng đến đó.

Khắc Thủy Phượng quay lại nhìn Thường Luân:

- Thường sư giả chuẩn bị kiêu. Chúng ta lên đường ngay bây giờ.

Thường Luân đồng ý nói lớn:

- Tuân lệnh vương nương!

oOo

Đứng với cái danh Phong Ma Sơn. Mặc dù còn cách Phong Ma Sơn non ba dặm thế mà Khắc Thủy Phượng vẫn nghe được tiếng gió gầm rú từ trên Phong Ma vọng xuống. Tiếng rì rào của gió chẳng khác nào những lời than oán của các vong hồn khiến Khắc Thủy Phượng phải nheo mày.

Thường Luân ra hiệu ngừng kiệu. Bốn ả thị nữ hạ kiệu xuống. Khắc Thủy Phụng vén rèm nhìn Thường Luân hỏi:

- Sao Thường sứ giả lại dừng kiệu ở đây?
- Vương nương có nghe những âm thanh kia không?

Khắc Thủy Phụng gật đầu:

- Có.
- Thuộc hạ sợ những tiếng gió ma khiến vương nương bất an mà thôi.

Khắc Thủy Phụng liếc nhìn Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư cảm nhận thế nào?

Thất Độc Thư Sinh ngửa mặt cười sảng sặc. Lão cất tràng cười đó, trịnh trọng nói:

- Vương nương thì có thể bất an với những tiếng gió ai oán nhưng bốn pháp sư thì không. Hay vương nương ở đây để bốn pháp tướng một mình lên Phong Ma Sơn đưa Hàn Quân Đạt và Phong Tình Cổ Thi xuống để vương nương trị tội?

Khắc Thủy Phụng nhún vai lắc đầu:

- Bốn vương nương muốn lên đó. Pháp tướng có cảm nhận như vậy thì Thủy Phụng an tâm rồi.

Thường Luân xen vào:

- Bẩm vương nương, những tiếng gió [rù] rì kia chẳng có gì đáng sợ cả. Những tiếng gió đó vốn do những hang động, ngõ ngách trên Phong Ma Sơn tạo thành, chính vì thế mà nó có tên là Phong Ma Sơn.

- Người biết như thế sao lại dừng kiệu ở đây?
- Thuộc hạ muốn vấn an vương nương.
- Người cứ cung tận tụy với bốn vương nương quá đó.

Khắc Thủy Phụng hạ rèm xuống. Thường Luân thở dài một tiếng:

- Khởi kiệu!

Bốn ả thị nữ lại khiêng kiệu thoăn thoắt bước đi. Chẳng bao lâu tất cả mọi người đã đến chân núi Phong Ma. Khắc Thủy Phụng bước xuống kiệu, tiến lại bên Thường Luân:

- Không có đường lên, chắc phải có mật đạo.

- Bấm vương nường đúng như vậy.
- Mặt đạo đó đâu?

Thường Luân tiến thẳng đến một bụi tre gai gần đó. Gã qua quen thuộc ngọn Phong Ma Sơn này. Thường Luân trở ra thì bụi tre đã tách ra làm hai để lộ một con đường trải đá tảng dẫn vào một cửa hang. Thường Luân vừa đến bên Khắc Thủy Phụng thì từ trong cửa hang tối om kia hai gã đại hán lực lưỡng lao ra. Trên tay hai người đó là hai cây rìu của bọn tiểu phu đồn củi. Thường Luân không một chút chậm trễ, quay ngoắt lại đồng thời dựng song thủ tổng ra đạo kinh Hải Nộ Cuồng Phong với tất cả nội lực vốn có.

- Âm...

Hai gã đại hán cầm rìu tiểu phu chẳng khác nào hai chiếc lá khô bị lốc dữ cuốn đi. Cả hai cùng cắm đầu vào vách đá.

- Bụp... Bụp...

Đầu của hai người đó vỡ toang như những quả dưa bị đập nát để nhận một cái chết thảm thê. Thường Luân hạ thủ hai gã kia xong quay lại Khắc Thủy Phụng:

- Thuộc hạ ra tay giết người chỉ vì sự an nguy của vương nường.

Thất Độc Thư Sinh nhếch mép lắc đầu:

- Đúng là một lũ nhãi nhép mà dám chống lại vương nường và bốn pháp vương.

Thường Luân nhìn lại Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư. Thuộc nhân nghĩ bên trong có sự mai phục của địch nhân, để cho thuộc nhân vào trước.

Khắc Thủy Phụng lắc đầu:

- Không cần. Để ta coi Quân Đạt và Bạch Hạc Tiên Tử có mẹo hay gì không.

Thất Độc Thư Sinh gật đầu. Khắc Thủy Phụng liền cùng Thất Độc Thư Sinh và Thường Luân tiến thẳng vào trong cửa hang. Vào trong rồi Khắc Thủy Phụng mới nhận ra sự biến hóa của Phong Ma Sơn. Bên trong là những ngõ ngách đan chéo vào nhau, nếu không có Thường Luân e rằng khó mà định được lối nào là lối đi. Thỉnh thoảng Khắc Thủy Phụng và Thất Độc Thư Sinh lại thấy trên vách đá treo những chiếc mặt nạ quái gở, trên những chiếc mặt nạ đó đều có dính một ngọn bạch lạp cháy leo lét.

- Rầm...

Một bức vách đá sập xuống chắn ngang sau lưng ba người khi Thường Luân vừa chạm tay vào một gờ đá. Gã quay ngoắt lại:

- Vương nương...

Thất Độc Thư Sinh cũng trang trọng hẳn lên, nhưng lão ta vẫn giữ vẻ bình thản nói với Thường Luân:

- Đã vào thì cứ tiến.

- Thuộc nhân tuân lệnh!

Ba người đến một gian hàm ếch có tám cánh cửa vòm cung khiến liên tưởng đến một lò bát quái luyện đan khổng lồ. Thất Độc Thư Sinh nhìn quanh. Trên mặt lão thoáng một chút lưỡng lự:

- Vương nương, chúng ta nên quay trở ra.

Thường Luân nghiêm mặt nói:

- Pháp sư nói rất đúng. Vương nương chúng ta không nên tiến vào nữa.

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng, lớn tiếng nói:

- Quân Đạt có nghe Thủy Phượng nói không?

Lời còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì một chiếc bóng trắng lướt qua một ô cửa vòm cung. Thường Luân quát lớn:

- Quân Đạt, dừng lại!

Gã vừa nói vừa trở khinh thân bằng luôn vào cánh cửa vòm cung đó. Khắc Thủy Phượng nghe Thường Luân quát vậy cũng trở khinh thuật rượt theo. Thất Độc Thư Sinh cảnh báo nàng:

- Vương nương coi chừng!

- Rầm...

Khắc Thủy Phượng vừa chạy đến ô cửa vòm cung thì một cánh cửa đá sập xuống chặn ngang trước mặt nàng. Thất Độc Thư Sinh vội nói:

- Vương nương, không xong rồi.

Khắc Thủy Phượng quay ngoắt lại thì Thất Độc Thư Sinh đã đến bên nàng:

- Chúng ta ra ngoài thôi.

Hai người vừa động thân toan quay trở ra thì những cánh cửa đá thi nhau đóng sập xuống. Chỉ trong một khoảnh khắc chớp mắt, Thất Độc Thư Sinh lẫn Khắc Thủy Phụng đã lọt thỏm vào một gian nhà đá hình bát quái. Tiếng cười khanh khách của Thường Luân cất lên từ tám hướng dội thẳng vào thính nhĩ hai người. Thất Độc Thư Sinh cau mày:

- Bốn pháp tướng đoán không lầm thì đây là cái bẫy của ngươi.

Thất Độc Thư Sinh vừa nói vừa vận công song chưởng vỗ thẳng vào một cánh cửa đá chắn ngang.

- Ầm...

Cả gian thạch ngục bát quái rung chuyển dữ dội. Chuông kinh kinh hồn của Thất Độc Thư Sinh khiến cánh cửa đá rạn nứt. Thất Độc Thư Sinh cười mỉm, nói:

- Thường Luân, ngươi tưởng những cánh cửa đá này có thể nhốt được bốn pháp tướng sao?

Thất Độc Thư Sinh vừa nói vừa tống thêm một chưởng nữa vào cánh cửa đá.

- Ầm...

Cánh cửa đá vững chắc như thế mà Thất Độc Thư Sinh chỉ dụng hai lần phát chưởng đã phá nát. Thất Độc Thư Sinh mặt tràn vẻ tự đắc. Lão cương cường nói:

- Lão sẽ phá nát cả gian nhà đá hình bát quái này để truy ngươi đến cõi a tỳ.

Thất Độc Thư Sinh và Khắc Thủy Phụng vừa toan lướt qua ô cửa vòm cung thì hàng loạt những tia lửa độc ào ào phả vào trong gian nhà đá hình bát quái. Thất Độc Thư Sinh lạng người qua đứng chắn trước mặt Khắc Thủy Phụng làm một đờ lấy ngọn lửa độc cho nòng.

Lửa độc trùn lên người Thất Độc Thư Sinh, đốt cháy cả râu tóc lẫn trang phục của lão. Dù không muốn, Khắc Thủy Phụng cũng lùi lại bốn bộ. Mặc dù bị lửa phủ lên người, nhưng Thất Độc Thư Sinh chẳng hề hấn gì, vả chăng lão chỉ bị cháy y phục và râu tóc mà thôi. Tiếng Thường Luân cất lên:

- Quả đúng như ta đoán, bốn pháp sư đã luyện thành U Linh Tàn Kiếp, thân thể trở thành kim cương bất hoại.

Ngọn lửa độc được gió phong ma hỗ trợ càng lồng lộng thổi vào gian thạch ngục bát quái. Với Thất Độc Thư Sinh thì không hề hấn gì, nhưng Khắc Thủy Phụng thì khác. Nàng đâu có thần công U Linh Tàn Kiếp như Thất Độc Thư Sinh nên đã ho sặc sụa. Thất Độc Thư Sinh lạng người đến bên nàng. Lão hét lớn:

- Thường Luân. Người muốn gì nói đi rồi cắt ngay ngọn lửa độc lập tức. Nếu Thủy Phượng có mệnh hệ gì bốn pháp tướng không để cho người yên đâu.

Thất Độc Thư Sinh vừa dứt lời thì một cánh cửa đá sau lưng hai người được rút lên. Thất Độc Thư Sinh cấp lấy Khắc Thủy Phượng lướt qua ô cửa vòm cung đó. Hai người lọt vào một gian thạch ngục khác. Trong thạch ngục này có những cặp tượng đá nam nữ được tạc trong những tư thế ái ân. Mặc dù vừa thoát khỏi ngọn lửa độc nhưng khi chạm nhãn vào những cặp tượng đá này ngay cả Khắc Thủy Phượng cũng phải thẹn mặt. Thất Độc Thư Sinh thì buột miệng nói:

- Đề tiện!

Thất Độc Thư Sinh vừa nói vừa thuận tay tống luôn một đạo chuông kinh đánh nát một cặp tượng đá cùng lúc cánh cửa đá cũng sập xuống. Thường Luân lại cắt lên tràng cười ngạo nghễ. Gã cắt tràng tiểu ngạo cuồng nhiệt đó rồi nói:

- Vương nương thấy gian nhà này hợp với vương nương chứ?

Khắc Thủy Phượng thở hắt ra một tiếng:

- Thường Luân. Người đưa bốn vương nương và pháp sư vào đây để làm gì?

Trong lúc Khắc Thủy Phượng nói thì Thất Độc Thư Sinh toan phát tác chuông kinh hủy hết những cặp tượng đá. Thường Luân nghiêm giọng nói:

- Vương nương hãy lệnh cho lão pháp tướng dừng tay lại đi. Nếu lão còn phá hoại những kiệt tác của sư phụ Phong Tình Cổ Thi thì hối không kịp đó. May mắn cho lão ma là pho tượng lão vừa phá không phải là cơ quan khởi động hỏa pháo, nếu không dừng tay hủy hoại thì dù lão có luyện được U Linh Tàn Kiếp cũng mãi mãi vùi thân dưới ngọn Phong Ma Sơn này.

Giọng của Gian Thiên cất lên:

- Thường công tử nói đúng đó. Thất Độc Thư Sinh và Khắc cô nương hãy nghe theo lời Thường công tử đi.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Có cả Gian Thiên nhúng tay vào âm mưu của Thường Luân nữa à?

- Nếu Gian mỗ không nhúng tay vào thì làm sao có hỏa pháo để tạo ra những gian phòng đá này chứ.

Khắc Thủy Phượng gằn giọng nói:

- Gian thiếu hiệp muốn gì?

Gian Thiên cười khẩy, ôn tồn nói:

- Dẫn dụ được Khắc cô nương vào trong mê cung này quả là khó khăn lắm mới được. Huống chi lão phu đã bỏ biết bao tâm huyết chẳng lẽ chỉ để giam cô nương và Thất Độc lão quỷ thôi sao? Ý muốn của lão phu Thường công tử sẽ nói cho Khắc cô nương biết.

Thất Độc Thư Sinh nghiêng răng ken két. Gian Thiên nói tiếp:

- Gian mỗ tiếc cho Thất Độc Thư Sinh lão quỷ, một thân võ công cái thế mà lại cúc cung tận tụy một ả Khắc Thủy Phượng, khiến Gian mỗ thất lạc vô cùng. Phải chăng giữa hai người đã có tình với nhau?

Gian Thiên cười khẩy nói tiếp:

- Gian mỗ nói có đúng không nào?

Thất Độc Thư Sinh gằn giọng:

- Im mồm!

- Thất Độc lão quỷ làm gì hù dọa Gian mỗ được nữa. Bây giờ là lúc Gian mỗ làm chủ hai người chứ không phải hai người làm chủ ta đâu.

Gian thiên gằn giọng nói:

- Thất Độc lão quỷ, nếu như lão có tình với Khắc Thủy Phượng thì lão ôm hận là được rồi đó, bởi nàng đâu có nghĩ gì đến ngươi mà chỉ tư tưởng đến gã Hàn Quân Đạt mà thôi.

Thất Độc Thư Sinh gằn giọng:

- Gian Thiên hãy cầm cái miệng thối của ngươi lại.

- Lão quỷ không tin Gian mỗ thì cứ hỏi Khắc Thủy Phượng vương nương.

Thất Độc Thư Sinh nghiêm giọng:

- Thất ra lão và Thường Luân muốn gì?

Thường Luân cười khẩy, rồi nói:

- Thất Độc pháp tướng có thể biết được mà.

- Bốn pháp tướng muốn tự các ngươi nói ra.

Giọng của Gian Thiên cất lên:

- Chỉ cần tướng pháp nói ra khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp thì lão và Khắc cô nương có thể ra khỏi chốn này lành lặn.

Thất Độc Thư Sinh hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Các ngươi chưa nói ta cũng có thể đoán được.

- Vậy pháp tướng có thể cho Gian mỗ và Thường công tử biết được không?

Thất Độc Thư Sinh suy nghĩ một lúc rồi đồng dặc nói lớn:

- Vì sự an nguy của Khắc Thủy Phụng, lão đồng ý nói khẩu quyết cho hai ngươi biết.

- Gian mỗ thành khẩn tạ lão pháp tướng. Sau này đại sự thành công nhất định Gian mỗ không quên pháp tướng và Khắc cô nương.

- o O o -